

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. T. H., narozený X, toho času v Pobytovém středisku Havířov,
Na Kopci 5, 735 64, Havířov - Dolní Suchá

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 26. 2. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2024, č. j.
OAM-1433/BA-BA01-HA13-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 1. 2024, č. j. OAM-1433/BA-BA01-HA13-2023, bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 19. 10. 2023 tak, že se dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), mezinárodní ochrana neuděluje.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce přestřel, že stěžejním důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy o jeho zdraví a život, neboť je obětí únosu a obchodování s lidmi. Jako malý chlapec odcestoval se svými rodiči z Vietnamu do Číny, odkud byl následně unesen, byl naložen do kontejneru a bez toho, aniž by věděl, kam jej posílají nebo jak dlouho to bude trvat, byl odvláčen od své rodiny, má zato, že je znatelně zanedbaný a nebylo mu dopřáno ani navštěvovat základní školu (kromě 2. a 3. třídy). Žalobce se do Evropy nevydal dobrovolně. Po svém příjezdu dokonce ani nevěděl, že se nachází v Evropě a rovněž ani nevěděl, co to Evropa vůbec je. Jakožto oběť nelidského zacházení a zranitelná osoba ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu požádal v ČR o mezinárodní ochranu, mimo jiné i proto, že by mu v případě jeho návratu do země původu hrozila závažná újma, neboť ve Vietnamu nezná jediného člověka, nemá tam žádné zázemí a nedokáže se o sebe postarat. Bylo by pro něj velice těžké, ba nemožné, se ve Vietnamu asimilovat a tamní sociální systém nenabízí žádné záruky pomoci. Dále žalobce namítal, že na otázku bezpečnosti země při posuzování důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany by nemělo být nahlíženo pouze optikou objektivních podmínek, ale je třeba rovněž zkoumat i konkrétní okolnosti případu dotyčného cizince. Přestože by mohl žalovaný dospět k názoru, že je pro jinou osobu bezpečné se do Vietnamu navrátit, v případě žalobce tomu tak není, neboť by pro něj toto znamenalo jisté útrapy spojené s nemožností dosažení slušného zaměstnání a nedostatkem finančních prostředků tak, že by byl odsouzen k životu v bídě a nouzi. Žalobce dále uvedl, že si chce v ČR najít zaměstnání, aby mohl vydělat peníze pro přežití a nemusel žít na ulici, jak tomu bylo poslední 3 roky, nicméně toto není jediný ani hlavní důvod, který ho vedl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Primárním důvodem byla žalobcova oprávněná obava z pronásledování a msty ze strany jeho únosců a s tím spojený strach o jeho zdraví či život. Rozhodnutí žalovaného je dle žalobce nezákonné, neboť posoudil situaci nedostatečně. Žalobce má za to, že uvedl závažné a zásadní skutečnosti, které by měly vést k udělení mezinárodní ochrany, neboť v případě návratu do země svého původu mu hrozí závažná újma na zdraví a životě, v čemž spatřoval rozpor s § 12 zákona o azylu. Žalobce dále poukázal na fakt, že se žalovaný rovněž nedostatečně zabýval možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalobce byl názoru, že v jeho případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení této varianty mezinárodní ochrany a že by bylo zcela nehumánní ho nuceně poslat zpět do Vietnamu. Žalobce rovněž podotkl, že jeho obavy z hrozící újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, jsou důvodné a opodstatněné stejně jako obava z využití ochrany ze strany vietnamských veřejnoprávních orgánů. Žalobce také upozornil na skutečnost, že původcem pronásledování nebo vážné újmy nemusí nutně být pouze veřejnoprávní orgány dané země, nýbrž i soukromé osoby, pokud stát nezajistí adekvátním způsobem ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Právě to má být i případ žalobce. Žalobce se ohradil i proti úvaze žalovaného, že o mezinárodní ochranu vážně nestojí, neboť o ni požádal až po tom, co byl zajištěn. Na to žalobce reagoval tím, že neznal možnosti ochrany ze strany českých orgánů. Rovněž žalobcovy schopnosti práce s psaným textem jsou omezeny pouze na dovednost napsat vlastní jméno. Mělo proto být pochopitelné, že žalobce se neorientuje v právním řádu ČR a nevěděl, že institut mezinárodní ochrany vůbec existuje. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 13. 3. 2024 žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobcem tvrzené ryze ekonomické důvody nejsou azylově relevantní. Na žádném místě žaloby není dle žalovaného s jeho závěry polemizováno konkrétním způsobem. Žalovaný má zato, že se případem žalobce zabýval ve vztahu k jeho individuální situaci a domnívá se proto, že obecné námitky ohledně tvrzené „nezákonnosti“ a „nedostatečné individualizace“ nemohou obstát. Žalovaný v neposlední řadě upozornil na doplňování a rozšiřování azylového příběhu žalobce v textu žaloby, kdy je zcela nově uvedena obava z únosů a toho, že žalobci nebudou státní orgány jeho země schopny poskytnout účinnou ochranu. Žalovaný tyto námitky považoval za účelové, protože žalobce je doposud v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl. Žalovaný dále konstatoval, že v žalobě je u žalobce uvedeno datum narození, které žalobce původně uváděl PČR. Toto datum žalobce poté před žalovaným změnil, zřejmě s cílem působit jako nezletilá osoba. Lékařské vyšetření nicméně potvrdilo, že žalobce věkově odpovídá muži staršímu 19 let. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl tvrzené datum narození, za kterým si žalobce stál, ačkoli toto bylo lékařským vyšetřením vyvráceno. Co se týče domáhání se humanitárního azylu, žalovaný tuto možnost důkladně zkoumal, a to i vzhledem k několika psychologickým vyšetřením a jejich výsledkům, které žalobce v průběhu správního řízení podstoupil. Z výše uvedených důvodů žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že žalobce byl dne 16. 10. 2023 kontrolován hlídkou Policie Spolkové republiky Německo (dále jen **SRN**) v linkovém autobuse Flixbus. Na základě readmisní dohody byl následně dne 17. 10. 2023 předán Policii ČR. Žalobce na výzvu hlídky nepředložil žádný cestovní nebo jiný doklad totožnosti ani jiné oprávnění k pobytu. Následnou lustrací v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že se nachází na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu. V policejním protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 17. 10. 2023 žalobce potvrdil svou totožnost a státní příslušnost a dále mimo jiné k dotazovaným skutečnostem uvedl, že z Vietnamu vycestoval asi před 15 lety, poté byl v Číně a v Rusku. Dále uvedl, že celou dobu žil jako bezdomovec a žebрал. Rovněž uvedl, že do svého domovského státu dobrovolně nevycestuje, nic tam nemá; v případě návratu do vlasti mu nic nehrozí a nemá žádnou překážku ve vycestování. Dne 19. 10. 2023 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 5. 12. 2023 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále jen **Vietnam**), vietnamské národnosti. V čestném prohlášení uvedl, že se narodil dne X, avšak na Policii ČR jako účastník správního řízení ve věci správního vyhoštění uvedl, že se narodil dne X. Uvedené bylo vyvráceno metodou radiologického vyšetření kůstek, z něhož vyplynulo, že je osobou starší 19 let. Žalobce

hovoří vietnamsky. Nemá žádné náboženské přesvědčení. Není a nikdy nebyl politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Ve vlasti naposledy bydlel na adrese X. Když mu bylo asi devět let, odcestoval automobilem a pěšky s rodiči z Vietnamu do Číny. Jak dlouho byl v Číně před svým únosem, to si nepamatuje. Po nějaké době ho naložili do kontejneru, celou dobu byl zavřený uvnitř. Nevěděl, že je v Evropě a v ČR. Kontejner mu otevřeli v noci, kdo ho otevřel, neví. Z kontejneru ho vyhnali a pak asi tři až čtyři roky žebral na vlakovém nádraží „Karsuhe“, ale neví, v jaké zemi to bylo. Když šel po ulici, zadržela ho policie. Vyslechli ho a převezli do zdejšího zařízení pro zajištění cizinců. Cestovní doklad nemá, neví, co to je. Neví, zda pobýval ve státech Evropské unie, neví, co EU je. Neměl udělená žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. Cítí se zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby. K dotazu jak je na tom po psychické stránce, sdělil, že není pod vlivem alkoholu ani drog. V ČR ani v zahraničí nebyl odsouzen za spáchání trestného činu a rovněž nebyl a ani aktuálně není trestně stíhán. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, že ve Vietnamu nikoho nemá. V ČR dostane najíst a vyspí se. Doufá, že v budoucnu dostane práci. Ve Vietnamu nic nemá a nikdo by ho tam nevzal do práce. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 12. 2023, žalobce uvedl, že Vietnam opustil, když mu bylo kolem devíti let. Nyní je to asi pět let. Důvody odjezdu z vlasti nezná, jel s rodiči. K tomu, zda ve Vietnamu chodil do školy, sdělil, že nejspíše ano, chodil do 2. až 3. třídy. Ze školy si nic nepamatuje. K tomu, zda umí číst, psát a počítat, sdělil, že psaní ovládá málo, ale své jméno napíše. Jak je na tom s počítáním, neví. K tomu, že v čestném prohlášení o totožnosti uvedl, že se narodil dne X, z čehož vyplývá, že je mu 14 let, ale z jeho lékařského vyšetření za účelem zjištění věku vyplývá, že je mu nejméně 19 let, sdělil, že když to potvrdil lékař, tak k tomu nemá co uvést, ale datum narození, které uvedl, je pravdivé. K tomu, že dne 17. 10. 2023 na policii uvedl, že se narodil dne X, sdělil, že našel telefon, v němž bylo uvedeno datum narození X, tak ho uvedl jako své. K dotazu, proč neuvedl své datum narození, sdělil, že si to našli v telefonu. K dotazu, proč policistům nesdělil, že se nejedná o datum jeho narození, uvedl, že nerozumí. Žalobce také sdělil, že neužívá žádné léky. Nepamatuje si, k čemu a nač jsou léky, které u sebe měl při svém zadržení policií. Do Vietnamu se již nikdy nevrátil. K tomu, zda se v případě návratu do vlasti něčeho obává, sdělil, že tam nikoho a nic nemá. Ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami. Zda tam měl nějaké problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, neví, protože odjel, když byl malý. K dotazu, zda ví, kde mohou nyní být jeho rodiče, uvedl, že na ně už vůbec nemyslí. K únosu doplnil, že unesen byl jen pár dnů, pak už na to úplně zapomněl. Únosům do obličeje neviděl. K tomu, že byl unesen v Číně a poté převezen v kontejneru do Evropy, kde byl jen tak propuštěn, uvedl, že neví. O mezinárodní ochranu v ČR žádá, protože ve Vietnamu už nikoho nemá a nemá žádnou kvalifikaci. K dotazu, z čeho usuzuje, že ve vlasti nic a nikoho nemá, když o svých rodičích nic neví, sdělil, že od doby, kdy byli v Číně, neví, jestli jsou v Číně nebo Vietnamu nebo někde jinde. K tomu, proč o mezinárodní ochranu v ČR požádal až nyní po zadržení policií a nepožádal o ni už během života na ulici, sdělil, že za prvé neví. Za druhé, když někoho požádal o pomoc, bylo mu něco slíbeno, ale pak z toho nic nebylo a za třetí o mezinárodní ochranu nepožádal, protože neví nic o rodičích. K tomu, že vypadá velmi dobře, přestože tvrdí, že žil tři až čtyři roky na ulici, sdělil, že spal převážně na nádraží. Občas ho někdo vzal domů, dal mu najíst a nechal ho u sebe přespát. K tomu, že nyní neuvedl, že byl dne 16. 10. 2023 v 00:40 hodin kontrolován německými policisty v autobusu Flixbus na hraničním přechodu Rozvadov-Waidhaus a poté vrácen zpět do ČR, sdělil, že

neví, nerozumí. Ale když našel telefon, dal ho řidiči, a ten ho vzal s sebou. Není si vědom toho, že na území ČR pobýval nelegálně.

8. Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

9. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“

10. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) trest smrti nebo poprava,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

11. Ze shromážděného spisového materiálu vyplývá, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR a nalezení lepších ekonomický a životních podmínek pro svůj život.

12. První skupina námitek se týkala neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Ve vztahu k možnosti udělit azyl dle § 12 zákona o azylu se žalovaný vyjádřil na str. 3-4, přičemž dospěl k závěru, že v případě žalobce není známo, že by uplatňoval v zemi původu politická práva a svobody, pro něž by byl pronásledován. Rovněž žalobce neuvedl ve správním řízení žádné skutečnosti svědčící o pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu ve státě, jehož občanství má. V průběhu řízení žalobce netvrdil, že by opustil území Vietnamu z důvodu pronásledování dle § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu. S těmito závěry se soud plně ztotožňuje.

13. Co se týče aktuálně v žalobě tvrzených skutečností o pronásledování ze strany únosců, považuje soud tyto za dodatečně vykonstruované, nepřipustně rozšiřující žádost o mezinárodní ochranu až v řízení o žalobě a nezakládající se na pravdě. Nyní v žalobě předkládaná tvrzení o strachu z pronásledování a msty ze strany únosců žalobce, musely být žalobci dle soudu známy již v době řízení o jeho žádosti. Žalobce nicméně tyto důvody neuvedl a tvrdil důvody uvedené výše. Pakliže by žalobce skutečně pociťoval obavu o svůj

život z důvodu pronásledování, jistě by tyto důvody uvedl přednostně, avšak tvrzení žalobce stran důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla příliš obecná a sledující především jeho vlastní pobytové blaho na území ČR. Žalovaný tudíž nepochybil, když se těmito důvody nezabýval, neboť mu v době řízení o žádosti nebyly známy. Současně považuje soud za důležité zdůraznit, že v případě v žalobě nově tvrzených skutečností se nejedná o skutečnosti vyvstálé až po vydání napadeného rozhodnutí, nelze na ně tedy aplikovat ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu. Vyjma již uvedeného soud odkazuje rovněž na ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu. Žalobce byl unesen z Číny, kde by měly únosci operovat, avšak zemí jeho původu je Vietnam, který s únosem žalobce nijak nesouvisí. Rovněž žalobce tvrdil, že neví, kdo byl jeho únosem, avšak nyní a priori tvrdí, že tyto osoby mají konexe i ve Vietnamu. S tvrzeními žalobce týkajícími se toho, kdo může být původcem pronásledování, (viz § 2 odst. 6 zákona o azylu) soud souhlasí, nicméně je třeba také doplnit, že v případě původce pronásledování, jakožto soukromé osoby, je nezbytné prokázat, že státní orgány či stát není schopen poskytnout žalobci dostatečnou záruku ochrany. V tomto případě žalobce žádné odmítnutí poskytnutí ochrany ze strany Vietnamských státních orgánů nebo jiné informace osvědčující tento fakt nepředložil ani neprokázal; žalobce se ani na státní orgány Vietnamu neobrátil, blíže k tomu dále v odůvodnění tohoto rozsudku.

14. Další skupina námitek žalobce směřovala vůči neudělení humanitárního azylu. Námitku žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil **humanitární azyl** dle § 14 zákona o azylu, neshledal soud důvodnou, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že chce setrvat na území ČR; najít si tu práci, a že ve Vietnamu nikoho a nic nemá. V tomto ohledu se tak soud ztotožňuje se závěry žalovaného, tj. že v případě žalobce se jedná toliko o snahu legalizovat si na území ČR pobyt a nikoliv o obavu z návratu do země původu. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.r.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Žalovaný se s touto otázkou zaobíral na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde vzal rovněž v potaz jím veškeré zjištěné informace stejně jako žalobcem tvrzené skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení této otázky, avšak po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je nelze podřadit pod tento azylový důvod. Zejména žalovaný uvedl, že je žalobce aktuálně (ke dni 15. 1. 2024) bez psychických a fyzických potíží. Žalobce byl dle RTG posouzen jako dospělá osoba, dle výpisu ze zdravotní dokumentace pak i plně právně způsobilá a aktuálně také zdravá osoba a dle sdělení

samotného žalobce (očekává, že v ČR dostane práci) také osobou práce schopnou. Soud tedy posoudil námitku žalobce a neshledal ji důvodnou, neboť žalobce se jasně a srozumitelně s důvodem, pro něž nebylo možno žalobci humanitární azyl udělit, vypořádal.

15. Současně s již uvedeným soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení ani nyní v řízení o žalobě neuvedl žádné mimořádné okolnosti či důvody, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. Žalobce v žalobě uvedl toliko to, že ve Vietnamu nikoho a nic nemá; nedostal by tam práci. K tomu soud doplňuje, že v ČR žalobce rovněž nemá nikoho, nic, není tu zaměstnán a nemá žádné jistoty ani ubytování, tudíž ho k ČR nic neváže a jeho situace je tak rovnocenná s jeho situací v případě návratu do Vietnamu. Nad to, žalobce mluví plynule Vietnamsky, proto by jeho začlenění zpátky do společnosti proběhlo snadněji než v ČR, kde neovládá místní jazyk. Převážnou část svého života prožil ve Vietnamu, v ČR pobýval žalobce krátce a živil se žebráním (především na nádraží ve Spolkové republice Německo), tudíž mu není známo ani fungování české společnosti a systému. Nehledě na to, že žalobce je schopen se o sebe sám postarat, neboť jak vyplynulo v průběhu správního řízení, žalobce přežíval na území ČR, ale i SRN úspěšně a byl schopný o sebe náležitě pečovat (ve srovnání s mnohými českými bezdomovci co se péče o svůj vzhled, oblékání a hygienu týče). Na liknavě pojatá tvrzení žalobce nebylo možné nahlížet jako na skutečnosti či okolnosti hodné zvláštního zřetele.
16. V souvislosti s povahou mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: *„Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“* Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu, což uvedl v napadeném rozhodnutí také žalovaný. Soud závěrem této části shrnuje, že v osobní situaci žalobce nelze spatřovat důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Tento názor je rovněž v souladu se zjištěným stavem a soudní judikaturou.
17. Třetí skupina žalobních námitek směřovala vůči neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K tomu soud uvádí následující. Žalobce v průběhu řízení o jeho žádosti neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by v případě návratu do země původu mohl být vystaven vážné újmě dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Jeho tvrzení byla zcela irelevantní, neboť doplňková ochrana neslouží k řešení žalobcova socio-ekonomického života v zemi původu.
18. Jde-li pak o hrozící újmu ze strany soukromých osob, jakožto důvodu pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, odkazuje soud na bod [13] odůvodnění tohoto rozsudku, kde se k v žalobě nově tvrzeným skutečnostem soud již vyjádřil a tyto závěry lze aplikovat i ve vztahu k nyní posuzovanému ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Nad rámec uvedeného přesto soud konstatuje, že judikatura správních soudů je ustálena v tom, že je podstatné, zda v zemi původu existuje systém účinné ochrany před takovou újmou. Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu. Pokud však informace o zemi původu ukazují na opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky

vnitrostátní ochrany (viz usnesení NSS č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019), avšak tak tomu v případě žalobce nebylo, a ten mohl vyhledat pomoc u policie. Ostatně, sám žalobce při pohovoru dne 5. 12. 2023 neuvedl žádné překážky či obavy z návratu do země původu související s nyní v žalobě tvrzenými důvody. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce se na vietnamskou policii či jiné příslušné vietnamské orgány neobrátil a ani dříve netvrdil, že by mu tyto poskytnutí pomoci nebo ochrany odmítly. Za toho stavu tedy při zjišťování skutkového stavu nevystaly pochybnosti o nestrannosti vietnamské policie, k nimž by bylo potřeba zjišťovat další podrobnosti.

19. V tomto směru soud upozorňuje, že v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je důkazní břemeno rozděleno mezi žalobce a správní orgán. Pasivita žalobce ve směru dokazování tak nemůže být zcela přičítána na vrub žalovanému, který dle žalobce nesprávně zjistil skutečný stav věci ve vztahu k informacím o zemi původu. Bylo na žalobci, aby označil důkazy k prokázání toho, že skutkový stav je ve Vietnamu jiný, než signalizovaly podklady žalovaného, avšak to neučinil. Z obecného konstatování žalobce lze usoudit, že má své tvrzení o vyloučení pomoci vietnamskou policií za notorietu. Podle § 121 občanského soudního řádu ve spoj. s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat skutečnosti, jež jsou obecně známé. Jsou jimi takové skutečnosti, které jsou známé širšímu okruhu osob, a o jejichž existenci se může každý ze spolehlivých zdrojů přesvědčit i bez zvláštních odborných znalostí. Není nutné, aby takovou skutečnost každý opravdu znal; podstatná je možnost kdykoliv se bez těžkostí o existenci takové skutečnosti přesvědčit. Skutkové tvrzení žalobce o předem vyloučení ochrany od vietnamské policie, resp. státu jako takového ovšem není skutečností obecně známou ve výše uvedeném smyslu (výše cit. usnesení č. j. 9 Azs 66/2017-28 ostatně vychází z opačného skutkového závěru). Tvrzení žalobce tudíž není ničím jiným než předsudečným výrokem bez opory v důkazech.
20. Současně má soud za to, že si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, které podávají dostatečně objektivní informace o zemi původu, stejně jako o individuální situaci žalobce. Zejména žalovaný vycházel z informací poskytnutých žalobcem a informací o zemi původu žalobce. Pakliže žalobce nesouhlasí s hodnocením informací či jejich rozsahem, nebránilo mu nic v tom, aby předložil vlastní důkazy vyvracející důkazy shromážděné žalovaným. Žalobce tak však neučinil a zůstal nečinný. Nad to tvrzení žalobce o nebezpečnosti návratu do země původu, který by pro něj znamenal jisté útrapy spojené s nemožností dosažení slušného zaměstnání a nedostatkem finančních prostředků a byl by odsouzen k životu v bídě a nouzi, nejsou azylově irelevantní, a proto nebylo ze strany žalovaného nutné se na tyto oblasti života žalobce obzvlášť soustředit. Rovněž žalobce svá tvrzení ničím neprokázal a ta tak zůstávají pouhými spekulacemi.
21. Závěrem soud již pouze poukazuje na nedůvěryhodnost výpovědi žalobce, neboť jeho první výpověď zaznamenaná v protokolu ze dne 17. 10. 2023 v několika podstatných částech nekoresponduje s později tvrzenými skutečnostmi (např. datum narození, dosažené vzdělání – pět tříd základního školy namísto později tvrzených dvou až tří či doba odchodu z Vietnamu – před 15 lety namísto pozdějších 5 let, rovněž celá řada odpovědí, kde žalobce odmítl odpovědět či se odpovědi vyhýbal).
22. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, přezkoumatelné a rozhodnutí nenese žádné známky svévole žalovaného. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své

závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. dubna 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně